

meie Juhan ei olnud mitte kõpitut raha ligi wõtnud, sest et ta oma hobuse eest kaunist summa saada lootis. Ta tundis nüüd pika-lise kõndimise ja kõnelemise pääle sõõgusal-dust, mida ta aga kuidagi ilma rahata ku-sutada ei suutnud.

Ka seda puudust märkasiwad undsakad ja kolmas neist aastus sedamaid jälle tema (Ju-hani) juure ja ütles: „Nüüd tahame natuke sūua, tulge minuga ligi, ma saan Teile üht hääb wõderastemaja näitama, kus meie kaas-lased joodawa wiina pudelite juures istuwad ja ihukarastust wõtawad.”

Juhan aga waastas temale töt mõõda, üsna lihtsalt: „Mul ei ole wõimalik midagi sūua osta, veel wähem wiina juua, sest ma pole kottu raha ligi wõtnud.”

„Noh, ega Teie ometi tühja kõhuga seda piikta teed tagasi ei hakkä minema. Teie olete ju üks jõukas mees, sääl saan ma nõuu.

Tahate Teie müsse oma kana anda, siis la-sen Teile selle eest neli keedetud muna ja klaas

blut ette tua, et ometi wåsinud ihu wõiksite farastada. Kas olete seega walmis?”

Juhani kõht oli tühji ja isi oli ta ka ju wå-sinud, mis pidi muud tegema, kuid wõttis seda wiimist wahetusgi tånuga waastu, andis oma kana ára ja laks undsakaga ühes.

Kui nemad nüüd laudas istusiwad, ei wõi-nud esimene undsaka, kes Juhanilt kõige esite ta hobuse ára pettis, kes jáslegi uude riidiisse oli ehtinud ja nüüd kui peenike hárta wålja nági, ennast enam pidada Juhani waastu üt-lemaast: „Armas sõber! Mina olen tåna juh-tumise korral Teie kauba toimetusi päält pi-danud kuulma, ma pean Teie waastu analik olema ja ütlema, et ma ei tahaks wist küll mitte Teie asemel olla, kui kudu lähetet ja seda lugu oma naesele jutustate.”

„Kuida nõnda?” füüs kartufeta ja ilma midagi paha aimamata Juhan.

„Noh, ma mõtlen, ta ei saa seega wist küll mitte rahul olema,” oli waastus, „ja saab küll tödeste valju murištamine tulema.”